

Arrest

nr. 270 923 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
Vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door haar moeder X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters moeder dient op 8 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 november 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten opzichte van verzoeksters moeder. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. X van 21 mei 2021 worden aan verzoeksters moeder eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 28 mei 2021 dient verzoekster een eigen verzoek om internationale bescherming in. Op 18 november 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige).

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent op (...) 2007 geboren in Puerto Ordaz, maar woonde van kindsbeen af in El Tigre in de deelstaat Anzoátegui. U hebt uw land van herkomst verlaten in juni 2019 in het gezelschap van uw moeder, M. D. V. M. M. (OV xxx; CGVS xxx) en uw jongere broer C. E. L. M. (OV xxx; CGVS xxxB). Uw vader vertrok enkele jaren geleden naar de Dominicaanse Republiek.

Op 8 juli 2019 diende uw moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 13 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 12 februari 2021 diende uw moeder een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 21 mei 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Een week later, op 28 mei 2021, diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Uw broer deed hetzelfde. U verklaart dat uw familie in Venezuela onvoldoende middelen had om eten te kopen. Daarnaast zegt u dat het er gevaarlijk is op straat. U bent bang dat u in Venezuela beroofd of ontvoerd zou worden. Voorts vindt u dat de scholen in België beter zijn dan in Venezuela.

Uw moeder verklaart in hoofde van u en uw broer dat jullie niet naar Venezuela kunnen terugkeren omwille van de criminaliteit. Ze vreest net als u dat jullie ontvoerd zouden kunnen worden.

Ter ondersteuning van uw verzoek en dat van uw broer leggen jullie volgende documenten neer: twee attesten van uw school in België waaruit blijkt dat u een gemotiveerde studente bent en een reeks nieuwsberichten over de algemene situatie in Venezuela.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming in hoofdzaak berust op dezelfde gronden die uw moeder aanhaalde in haar verzoek van 8 juli 2019, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is.

U verklaart dat u en uw familie moeite hadden om de eindjes aan elkaar te knopen. Jullie kregen financiële steun van familieleden in het buitenland, maar dat zou niet voldoende geweest zijn (CGVS xxxA, p. 6). Dit element werd echter al besproken in het verzoek van uw moeder. Toen bleek dat uit haar verklaringen over jullie profiel en de familiale/financiële situatie geen nood aan internationale

bescherming kon worden afgeleid, gezien er niet kon worden aangenomen dat jullie ingeval van terugkeer in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.

U verklaart nog dat de scholen in België beter zijn dan in Venezuela (CGVS xxxA, p. 6, p. 7). Ook het kwaliteitsverschil tussen het onderwijs in Venezuela en dat in België werd echter al besproken in uw moeders verzoek om internationale bescherming. Er kon geen nood aan internationale bescherming uit worden afgeleid.

U vreest daarnaast dat u in Venezuela beroofd of ontvoerd zou worden (CGVS xxxA, p. 7). Ook uw moeder vreest dat u of uw broer ontvoerd zou kunnen worden (CGVS xxxB, p. 6). U verklaart echter zelf dat er geen concrete indicaties zijn dat u dergelijk lot te wachten zou staan (CGVS xxxA, p. 7). Ook uw moeder stelt enkel dat het mogelijk is, eender waar en voor eender welk kind (CGVS xxxxB, p. 6). Ze haalt geen enkel element aan waaruit zou blijken dat deze vrees in jullie geval meer dan zuiver hypothetisch is. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een mogelijke situatie of gebeurtenis om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U moet deze vrees concreet aannemelijk maken, en u blijft wat dat betreft in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3

EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw moeders verklaringen in haar verzoek bleek evenwel dat “u en uw familie toegang hebben tot de Venezolaanse arbeidsmarkt. Zo werkte u in het verleden – u nam zelf ontslag om naar België te kunnen komen – en werken er nu nog steeds verschillende familieleden. Jullie hebben tevens toegang tot de woningmarkt. Zo bezitten verschillende familieleden, zoals bijv. uw intussen overleden moeder en uw vader, een eigen woning. U woonde tot aan uw vertrek in de woning die op naam staat van uw ex-partner, die al meerdere jaren in het buitenland verblijft en u ging ervan uit dat u bij terugkeer naar Venezuela er opnieuw terecht zou kunnen (CGVS, p. 3-6). Voorts beschikte u over een carnet de la patria waarmee u toegang had tot onder meer voedselbonnen. Bovendien had u over het algemeen toegang tot voedsel, waardoor u de door de overheid uitgedeelde clapvoedselboxen, met daarin volgens u slechte voeding, niet hoefde te gebruiken (CGVS, p. 7-8). Verder werd u door uw zus, die al jarenlang in België woont, financieel gesteund. Toen u nog in Venezuela was, maakte ze af en toe geld over en ze betaalde tevens uw vliegtuigtickets die maar liefst 2900 euro kostten (CGVS, p. 8-9). Uit uw verklaringen blijkt tot slot dat u het zich kon permitteren om iemand te betalen om uw kinderen van en naar school te vervoeren (CGVS, p. 13).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen”. Deze beoordeling werd bevestigd door de RVV, zodat ze vast staat.

Voorts verwijst u naar de veiligheidssituatie in Venezuela (CGVS xxxxA, p. 6, p. 7). Uw moeder legt in het verzoek van uw broer nieuwsberichten hierover neer (CGVS xxxB, p. 5). Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De documenten die jullie neerleggen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw Belgische schooldocumenten hebben immers geen betrekking op uw mogelijke nood aan internationale bescherming ingeval van een terugkeer naar Venezuela. De nieuwberichten hebben geen betrekking op u of op uw familie, zo zegt uw moeder (CGVS 2113914B, p. 5). Ze vormden een illustratie van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, waaruit geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid, zo blijkt hierboven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster zet uiteen dat zij zich voor een groot deel op het relaas van haar moeder baseert, wiens vrees nog actueel is maar wel degelijk eigen motieven heeft. Zij is een jonge vrouw van 14 jaar en heeft het geknipte profiel om gevisieerd en ontvoerd te worden in Venezuela. Verzoekster verwijst in dit verband naar een rapport van het U.S. Department of State's Overseas Security Advisory Council

(OSAC) en naar een internetartikel van Reuters van 4 juni 2021. Ze wijst erop dat uit haar verklaringen blijkt dat ze bang is om op straat te lopen en dat uit sociale media blijkt dat kinderen ontvoerd zijn geweest.

Inzake de algemene situatie in Venezuela verwijst verzoekster naar een artikel van de New York Times van 22 april 2017, naar de *Guidance Note* van het UNHCR over Venezuela en naar het COI Focus rapport van EASO over Venezuela van augustus 2020 en april 2021.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster geen nieuwe stukken.

2.3. Op 28 mei 2021 dient verzoekster als begeleide minderjarige vreemdeling in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom verzoeksters verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6° *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst samen met de commissaris-generaal vast dat het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoekster berust op de feiten die haar moeder in haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, namelijk dat de familie het financieel moeilijk had, dat de scholen in België beter zijn dan in Venezuela en dat ze vreest beroofd of ontvoerd te worden. In de bestreden beslissing wordt dit samengevat als volgt:

“U verklaart dat u en uw familie moeite hadden om de eindjes aan elkaar te knopen. Jullie kregen financiële steun van familieleden in het buitenland, maar dat zou niet voldoende geweest zijn (CGVS xxxA, p. 6). Dit element werd echter al besproken in het verzoek van uw moeder. Toen bleek dat uit haar verklaringen over jullie profiel en de familiale/financiële situatie geen nood aan internationale bescherming kon worden afgeleid, gezien er niet kon worden aangenomen dat jullie ingeval van terugkeer in een mensonwaardige situatie terecht zouden komen.

U verklaart nog dat de scholen in België beter zijn dan in Venezuela (CGVS xxxA, p. 6, p. 7). Ook het kwaliteitsverschil tussen het onderwijs in Venezuela en dat in België werd echter al besproken in uw moeders verzoek om internationale bescherming. Er kon geen nood aan internationale bescherming uit worden afgeleid.

U vreest daarnaast dat u in Venezuela beroofd of ontvoerd zou worden (CGVS xxxA, p. 7). Ook uw moeder vreest dat u of uw broer ontvoerd zou kunnen worden (CGVS xxxB, p. 6). U verklaart echter zelf dat er geen concrete indicaties zijn dat u dergelijk lot te wachten zou staan (CGVS xxxA, p. 7). Ook uw moeder stelt enkel dat het mogelijk is, eender waar en voor eender welk kind (CGVS xxxxB, p. 6). Ze haalt geen enkel element aan waaruit zou blijken dat deze vrees in jullie geval meer dan zuiver hypothetisch is. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een mogelijke situatie of gebeurtenis om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U moet deze vrees concreet aannemelijk maken, en u blijft wat dat betreft in gebreke.”

In de bestreden beslissing wordt er ook op gewezen dat de moeder van verzoekster op 8 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend. Dit verzoek werd op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekster en haar broertje als vergezellende minderjarigen ingediend. Op 11 januari 2021 werd verzoeksters moeder de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het beroep dat verzoeksters moeder indiende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad), leidde tot het arrest nr. 254 861 van 21 mei 2021 waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

2.4.1. Inzake de kwaliteit van het onderwijs en de financiële situatie van de familie wordt in het arrest van de Raad nr. 254 861 van 21 mei 2021 het volgende overwogen:

“4.3. Daarnaast kaart zij de verslechterde kwaliteit van het onderwijs aan en de slechte medische situatie in Venezuela.

Ook hier kan de commissaris-generaal worden bijgetreden in zijn standpunt dat het kwaliteitsverschil tussen het onderwijs in Venezuela en dat in België – er zijn geen leerkrachten meer, waardoor de Venezolaanse regering mensen voor de klas zet die hiervoor niet opgeleid zijn – en het tekort aan medicijnen in Venezuela op zich geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Uit verzoeksters verklaringen blijkt in dit verband volledigheidshalve dat haar kinderen ondanks de volgens haar slechte kwaliteit tot aan hun vertrek toegang hadden tot het Venezolaanse onderwijssysteem, dat de slechte medische situatie in Venezuela, met name dat er geen medicijnen zijn, op hen persoonlijk niet van toepassing was, dat zij er voor hun zieke moeder desondanks, dankzij de hulp van haar Belgische zus, in slaagden om medicijnen te kopen en dat haar intussen overleden moeder toegang had tot dokters (notities persoonlijk onderhoud, p. 12-14).

Uit niets blijkt dan ook, noch toont verzoekster aan dat zij en/of haar kinderen, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Venezuela geen toegang zouden hebben tot noch gebruik zou kunnen maken van het onderwijs en de gezondheidszorg.”

“Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-

economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Zij toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: "Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u en uw familie toegang hebben tot de Venezolaanse arbeidsmarkt. Zo werkte u in het verleden – u nam zelf ontslag om naar België te kunnen komen – en werken er nu nog steeds verschillende familieleden. Jullie hebben tevens toegang tot de woningmarkt. Zo bezitten verschillende familieleden, zoals bijv. uw intussen overleden moeder en uw vader, een eigen woning. U woonde tot aan uw vertrek in de woning die op naam staat van uw ex-partner, die al meerdere jaren in het buitenland verblijft en u ging ervan uit dat u bij terugkeer naar Venezuela er opnieuw terecht zou kunnen (CGVS, p. 3-6). Voorts beschikte u over een carnet de la patria waarmee u toegang had tot onder meer voedselbonnen. Bovendien had u over het algemeen toegang tot voedsel, waardoor u de door de overheid uitgedeelde clap-voedselboxen, met daarin volgens u slechte voeding, niet hoefde te gebruiken (CGVS, p. 7-8). Verder werd u door uw zus, die al jarenlang in België woont, financieel gesteund. Toen u nog in Venezuela was, maakte ze af en toe geld over en ze betaalde tevens uw vliegtuigtickets die maar liefst 2900 euro kostten (CGVS, p. 8-9). Uit uw verklaringen blijkt tot slot dat u het zich kon permitteren om iemand te betalen om uw kinderen van en naar school te vervoeren (CGVS, p. 13)." Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Een algemene verwijzing naar de humanitaire situatie in Venezuela onder verwijzing naar landen-informatie in het verzoekschrift doet aan het voorgaande geen afbreuk."

Deze beoordeling staat bijgevolg vast en verzoekster gaat hier niet op in in het verzoekschrift.

2.4.2. Verzoekster wijst erop dat zij als eigen element heeft aangevoerd dat zij het risico loopt ontvoerd te worden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de rapporten en artikelen waarnaar verzoekster verwijst in het verzoekschrift, geen betrekking hebben op haar situatie. Het rapport van OSAC handelt over ontvoeringen in het grensgebied met Colombia door Colombiaanse paramilitaire organisaties, waar de ontvoeringen vooral plaatsvinden in Colombia en de grensstreken tussen Colombia en Venezuela, voornamelijk in de staten Tachira en Zulia, waarvan verzoekster niet afkomstig is. Ontvoerders viseren vooral rijke inwoners en expats die toegang hebben tot buitenlandse valuta. Ook in Caracas, Miranda, Carabobo en Aragua vinden ontvoeringen plaats, regio's waar verzoekster niet van afkomstig is. De stedelijke ontvoeringen betreffen hoofdzakelijk verplichtingen om geld van een bankautomaat af te halen. Verzoekster zelf, afkomstig uit El Tigre gelegen in de deelstaat Anzoátegui, toont helemaal niet aan dat zij onder het profiel van de hierboven geschetste slachtoffers van ontvoeringen valt.

Het internetartikel van Reuters van 4 juni 2021 handelt specifiek over een gewelddadige kidnapping en verkrachting van een vrouw in Caracas in 2001 en heeft het over het geweld tegen vrouwen en meisjes in Venezuela, over het feit dat verkrachting niet steeds bestraft wordt en over huiselijk geweld. Verzoekster toont niet op concrete wijze aan in welk opzicht haar vrees voor ontvoering hiermee verband houdt. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift weliswaar naar haar verklaringen, maar daaruit blijkt dat zij zelf geen problemen heeft meegemaakt maar dat het op het nieuws kwam dat bepaalde personen dit of dat gedaan hadden of dat dit of dat gebeurd was, ze is bang om ontvoerd te worden omdat op de sociale media ginder verscheen dat er kinderen ontvoerd zijn geweest, vandaar, ze denkt dat als ze alleen op straat zou zijn, overdag of 's avonds, iemand haar wel zou kunnen meenemen, er zijn echter geen aanwijzingen dat dit met haar zou gebeuren (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7).

De Raad herinnert eraan dat in het arrest nr. 254 861 van 21 mei 2021 inzake verzoeksters moeder ook het volgende overwogen wordt:

"4.2. Verzoekster verklaart uit vrees voor de algemene veiligheidssituatie niet naar Venezuela te kunnen terugkeren. Zij verwijst in dit verband naar de gewapende overvallen bij haar thuis en bij een tante,

respectievelijk in 2012 en 2013, de gebeurtenis waarbij haar dochter een man zag zwaaien met een mes en haar vrees dat zij het slachtoffer zouden kunnen worden van crimineel geweld en dat haar kinderen bijvoorbeeld voor losgeld of voor hun organen kunnen worden ontvoerd.

De Raad stelt vast dat deze vluchtmotieven betrekking hebben op gebeurtenissen die zich situeren in dan wel betrekking hebben op gemeenrechtelijke criminele feiten en criminaliteit. Er blijkt niet dat de motieven voor deze gebeurtenissen kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Overeenkomstig artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dient er een verband te bestaan tussen de gronden van vervolging, vermeld in het Vluchtelingenverdrag, en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden. Uit verzoeksters verklaringen noch uit de stukken die zij neerlegt, kan blijken dat zij omwille van haar nationaliteit, ras, geloofsovertuiging, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep werd overvallen of zou zijn bedreigd of dat de autoriteiten om één van die redenen zouden hebben geweigerd haar hiertegen te beschermen.”

De Raad wijst erop dat verzoekster haar eigen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dient te maken. Een loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, volstaat niet om aan te tonen dat zij eigen motieven heeft, evenmin als het herhalen van vluchtmotieven die haar moeder reeds heeft aangehaald. Uit het hierboven geciteerde onderdeel van het arrest nr. 254 861 blijkt dat verzoeksters moeder reeds de vrees heeft aangehaald dat haar kinderen ontvoerd zullen worden.

2.5. Er dient ook te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming evenmin elementen bijbrengt die van die aard zijn om afbreuk te doen aan de gedane beoordeling in het kader van het verzoek van haar moeder.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Hieraan is bijgevolg voldaan.

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekster geen elementen bijbrengt die een ander licht werpen op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in het arrest nr. 254 861 van 21 mei 2021 van de Raad.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het CGVS werd gehoord op een wijze die aangepast is aan haar leeftijd en door een protection officer die gespecialiseerd is in het horen van minderjarigen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET